

Mesagerul păcii

„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui.”

2 Petru 1.3

Dumnezeu ne-a făcut nouă creștinilor multe daruri. La întoarcerea noastră la Dumnezeu nu am primit numai o viață nouă, dumnezeiască, ci Dumnezeu ne-a dat tot ce este necesar pentru a putea arăta această viață nouă în fiecare zi printr-un comportament temător de Dumnezeu.

Apostolul enumeră în acest loc ce ne-a fost dăruit. Să ne amintim de câteva dintre aceste daruri! Mă gândesc la Duhul Sfânt, la Cuvântul scris al lui Dumnezeu și la tronul de har, la care avem intrare în orice timp.

Duhul Sfânt este puterea vieții noi. El este de asemenea acela care vrea să ne conducă pe calea cea dreaptă. Prin el înțelegem când citim Biblia gândurile lui Dumnezeu descoperite în ea. Și tot Duhul este acela care ne îndreaptă mereu privirea și gândirea spre Persoana minunată a Domnului nostru.

Prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Domnul ne-a dat ceva vizibil. Noi posedăm această carte pentru a o citi mereu; de ar acționa conținutul ei asupra inimii și conștiinței noastre! Înșuși Dumnezeu este Cel care ne vorbește prin ea. În Biblie găsim învățătură și îndrumare, mângâiere, indicații – într-adevăr, un cadou de o valoare nemăsurabilă!

Tronul harului este locul unde putem să venim în rugăciune cu toate cererile noastre. Dumnezeu, Tatăl nostru, ne aude. La El găsim nu numai o ureche deschisă, ci și îndurare și har pentru a fi ajutați la vreme de nevoie.

Lauda

În Biblie citim adesea că lauda noastră Îi este plăcută lui Dumnezeu, că Dumnezeu Se bucură când Îl laudăm. Ce înseamnă de fapt a-L lauda pe Dumnezeu?

A-L lauda înseamnă să-i spunem lui Dumnezeu ce măreț este pentru noi, cât de mult ne minunăm de El, de ceea ce a creat și mai presus de toate cât de mulțumiți suntem că Domnul Isus a venit pe pământ, ca să salveze pe cei ce cred în El!

La ora de fizică am făcut odată un experiment, de care nu îmi mai amintesc exact. În orice caz, pe o tavă de lemn a fost împrăștiat șpan de metal amestecat cu nisip. Dacă se trecea cu un magnet de-a lungul tăvii, șpanul de metal se ridica de-a lungul acestei urme.

Asemănător este și cu lauda. Ea ne îndreaptă în sus gândurile împrăștiate ale vieților noastre. Inima este eliberată de tot ce o apasă, orizontul se lărgeste și ne putem bucura. Ne bucurăm în Dumnezeul nostru care este așa de mare, încât nu-L putem cuprinde. Cu picioarele suntem pe pământ, dar inima este în cer! Așa pot să-și trăiască viața cei care cred în Isus ca Domnul și Mântuitorul lor!

Rugăciunea

Un predicator american a povestit odată următoarea întâmplare: Într-o localitate nu s-a mai întors nimeni la Dumnezeu de mulți ani. Tinerii căutau distracția și trăiau în totală indiferență. Într-un cartier izolat trăia un bătrân fierar credincios; el se bălăba așa de tare, încât cine îl asculta vorbind, îi plângea de milă. Într-o vineri, când lucra singur în fierăria sa, inima lui a fost așa de împovărată din cauza tristei stări din jurul său, încât a închis fierăria pentru a petrece după-amiaza în rugăciune înaintea lui Dumnezeu. El l-a implorat pe Dumnezeu, a plâns și s-a rugat fierbinte, iar Dumnezeu a luat aminte la strigătul acestui sărman fierar. După ce și-a terminat rugăciunea, l-a căutat plin de încredere pe predicator și l-a rugat să anunțe o evanghelizare. După puțină ezitare, acesta a fost de acord, cu toate că socotea că vor veni puțini oameni. Evanghelizarea a avut loc într-o casă privată și, când s-a apropiat ora stabilită, au venit așa de mulți oameni, încât nu au putut fi toți găzduiți. O trezire minunată a urmat acelei evanghelizări. Multe conștiințe au devenit neliniștite și – ce fapt demn de remarcat! – chiar în acele ore, când fierarul se afla pe genunchi în rugăciune, a început neliniștea lăuntrică a acestor oameni. Rugăciunea credinței a fost ascultată de Dumnezeu.

Poate că nu suntem toți capabili să lucrăm deschis pentru Domnul sau chiar să vestim Evanghelia, dar toți putem să ne rugăm în ascuns, da, chiar pe patul de boală. Și motiv de rugăciune avem mai mult decât destul. Nu ar trebui oare să ne stea pe inimă mântuirea oamenilor pierduți și nu ar trebui să strigăm către Dumnezeu în rugăciune cu stăruință și cu seriozitate, ca El să binecuvinteze Cuvântul Său prețios?

„Mare putere
are rugăciunea fierbinte
a celui neprihănit.”

Iacov 5.16

**"Dar David s-a îmbărbătat,
sprijinindu-Se pe Domnul,
Dumnezeul lui."**

1 Samuel 30.6

Ce fericit este omul care se poate ridica într-o clipă din adâncurile jalei omenești spre Dumnezeu și spre izvoarele de ajutor ale Sale, care nu lipsesc niciodată! Credința știe că Dumnezeu este deasupra tuturor nevoilor omenești, a slăbiciunii, a păcatului și a greșelii. Dumnezeu stă deasupra tuturor, iar inima, care Îl primește în credință, este ridicată deasupra tuturor încercărilor și greutăților căii.

Creștinul nu va ajunge în nici o situație în care să nu poată apela la Dumnezeu. Mergă aplecat sub presiunea împrejurărilor exterioare? Atunci să apeleze la atotputernicia, atotștiința și bunătatea lui Dumnezeu în aceste împrejurări! Este inima apăsată de o povară grea? Atunci să caute adăpost la izvoarele inepuizabile ale milei și îndurării lui Dumnezeu! Este sufletul umplut de groază prin conștientizarea păcatului și a vinei? Atunci să se îndrepte spre harul fără margini al lui Dumnezeu și spre sângele prețios al lui Hristos! Într-un cuvânt, indiferent în ce ar consta povara, încercarea, durerea și necazul, Dumnezeu este deasupra tuturor și este un drept al celor care cred să apeleze la El. „David s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul, Dumnezeul lui”, când totul din jurul său a fost așa de întunecos și de apăsător, cum nu se putea mai mult.

De am înțelege acest adevăr binecuvântat mai mult! Umblarea cu Dumnezeu are ca rezultat pace, fericire și putere.

